

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P.|| VINCENTII|| BRVNI, SOCIE-||TATIS IESV,|| BREVIS
TRACTATVS|| DE SACRAMENTO|| POENITENTIAE,**

Bruno, Vincenzo

Coloniæ Agrippinæ, 1598

VD16 B 8664

De Vtilitate Frequentis Confeßionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59993)

TRACTATUS
TVS BREVIS DE
CONFessione, PRO
ijs, qui frequentius con-
fitentur.

DE UTILITATE FRE-
quentis Confessionis.

QVANTA sit necessitas Sacramenti Confessionis, quantaque com-
moda fidelium animis
afferat eius frequenta-
tio, multo plus quisque
experitur in seipso, quam sermone ex-
plicari aut scripto cōprehendi possit.
Vnde Christus Redēptor noster probè
intelligens quantopere salubri hac me-
dicina indigeamus, voluit in fine vi-
tæ sub figura lotionis pedum Aposto-
licorum, loco testamenti eam relin-
quere, & exemplo suo ad eius usum
exhortari, non modo pro remedio
peccatorum mortalium, sed etiam
pro venialium. Hoc enim significare
voluit

voluit ipse Dominus, quādo dixit. Qui lotus est, non indiget, nisi vt pedes lauet.

Nam cum ea conditio sit fragilis naturæ nostræ, vt diu immunis esse non possit à macula saltem veniali, nō sufficit, ablutam esse hoc sacramento animam à sordibus peccati mortalis, sed insuper necesse est, vt eam conserues omnino mundam, & crebrius abluas pedes affectuum à puluere peccatorū venialium. Et quamuis sola autoritas tanti Magistri, institutoris huius Sacramenti, nobis satis esse debeat, vt illud frequentemus, tamen visum est aliquot, de multis huius Sacramenti, utilitates describere, vt eo libentius & auidius tam singulare beneficium complectamur, & in eo proficiamus. **PRIMA** igitur est, quod qui sæpe cōfitemur, ac proinde sæpe examinat conscientiam suā, magis securus est, propter memoriam recentem peccatorū, se integram & legitimam facturum confessionem. Vnde & certior est sibi remissa esse peccata, & se diuinā gratiam affecutum esse.

II. Qui sæpè confitentur, partim quia paulò ante confessi suat, vel paulò post iterum confitebuntur, partim, quia

quia continenter sibi proponunt, se
piè & religiosè victuros, nec DEVM
offensuros, illudque propositum i-
dentidem renouant, redduntur cau-
tiores in euitandis peccatis, & faci-
lius resurgunt, si vero aliquando la-
bantur, fortius pugnant & tentatio-
nibus resistunt.

III. Frequentatio huius Sacramenti,
animū hominis magna luce illustrat,
nō modo ad cognoscenda peccata sua
quantumcunq; parua; Nam in panno
mundo facilius vidētur parue macule
quam in immundo & sordido: verum
etiam ad cognoscendas eorū radices;
cuiusmodi sunt malæ inclinationes &
affectiones. Vnde veluti hoc facilius
sanatur infirmitas, quo melius cogno-
scitur, sic isti cognoscendo seipsos, fa-
cilius cauent omnes peccatorum oc-
casionēs, & incolumes seipsos conser-
uant in Spiritu.

IV. Quo quis sæpius confitetur, hoc
maiorē vi sacramenti cōsequitur gra-
tiam, & quo plus crescit in gratia, hoc
magis se disponit, & capaciorē reddit
ad accipiendam amphorem gratiā in
Confessionib. sequentib. Quare sæpè
contingit, vt peccator Confessionem
frequentans, crebris actib. pœnitentię
eiusq;

couſq; in hac virtute proficiat, vt poſt multas confeſſiones (vt bene obſerua- uit S. Thomas) cum maiore gratia & charitate reſurgat, quam habuerit, an- tequam in peccatum laberetur.

V. Nam beneficio Confeſſionis non ſolum aſſequimur remiſſionem pec- catorum; verum etiam magna ex par- te impetramus relaxationem poena- rum dictis peccatis debitarum: vnde partim virtute Sacramenti, partim propter poenam ſenſibilem, doloris & pudoris, quem in confeſſione peccato- rum experimur, poterit accidere, vt quiſpiam toties confiteatur, & abſo- lutionem ſacramentalem recipiat, vt tandem (vt dicit Thomas in 4. ſenten- tiarum) nulla ei poena ſuperſit tole- tanda in Purgatorio.

VI. Frequentatio huius Sacramenti magnum adiumentum & lumen af- fert ijs, qui deliberant de eligendo vi- tæ ſtatu, in quo facilius ſaluari poſſint atque id partim propter gratiam quæ ſæpius eis communicatur, qua effecti ſunt diuinarum inſpirationum ma- gis capaces, partim propter lumen, quo illustratur intellectus ad rectius cognoscendam Dei voluntatē, & ma- ius ſuum bonum, partim etiam pro- pter

pter fortitudinem spiritualement voluntati communicatam, qua serio acceptent, quod, ceu melius bonum, à Deo inspiratur, partim deniq; propter crebra consilia & institutiones Confessarij, qui loco Dei eum gubernant.

VII. Qui crebro confitetur, nec saepe, nec grauiter solet tentari à Dæmone. Nam vt aranei telas suas non texunt in ædibus diuitum, quod saepè dissoluantur in ijs, qui cōtinenter eas expurgant & euerrunt, sic in eorum mentibus, quæ confessionibus crebris mundantur, dæmon non potest, vti vellet, tentationum telam ordiri. Imo quia animaduertit saepe fraudes suas & insidias pate fieri, nec posse se sine iactura & confusione sua à pugna recedere, etiam fugit ab illis. Nā vt dicit S. Hieronymus, potestas & virtus proditoris concidit patefacta prodicione, latrones infernales more aliorum latronum scientes se deprehensos, fugiunt.

VIII, Quo rarius quis confitetur, hoc plus in eo deficit conscientiae remorsus, & paulatim fit insensibilis, sic vt peccata etiam graua & mortalia, illi videantur parua, & ideo facilè ea committit. Contra qui saepè confitetur, tantam assequitur puritatem & teneri-

C

tudinem

48 DE SACRAMENTO

tudinem conscientiae ut etiam sentiat remorsum quendam in culpis leuibus, eo quod abhorreat à lapsibus grauioribus, nec facile in eos recidat.

IX. Quemadmodum qui raro confitentur, eo quod ordinariè sint in statu peccati, nunquam inueniunt vel pacem, vel quietem, etiam si haberent omnes consolationes mundi Sic e contra qui frequentatione huius sacramenti conseruant Dei gratiã, etiam si multas habeant tribulationes in hac vita, tamen propter testimoniũ bonæ conscientiae summa pace, tranquillitate, que mentis fruuntur.

X. Et sicut ij qui sæpe consulunt Medicum eiusque præceptis parent, uiuunt diu sani, sic qui sæpius infirmitates suæ conscientiae aperiunt medico spirituali, eiusque consilia & remedia sequuntur, facilius conseruant sanitatem gratiæ diuinæ, & securius consequuntur salutem æternam.

XI. Cum videamus horam mortis esse incertissimã, propter frequentes, eosque subitos casus, qui quotidie hominibus accidunt, maiore securitate conscientiae, & certitudine suæ salutis è uiuis excedunt, qui sæpe solent
con-

confiteri, eo quod semper parati sint ad mortem, quam illi qui cum multo tempore à confessione abstinuerint, ex improviso è vita tolluntur, aut non habent tempus confitendi, aut si confitentur, ignorant quid requirat Confessio, itaque eam faciunt cum exigua præparatione, & sæpius mera necessitate quam bona voluntate. Vnde alicubi dicit *AUGUSTINVS*, Si *Hom. 41* quis existens in extrema aegritudine, expetiuerit Sacramentum Pœnitentiæ & receperit, sicque reconciliatus ex hac vita discesserit, fateor, non negamus ei quod petit, sed de eius salute securi non sumus. Qui verò dum sanus est, se reconciliat, & pœnitentiã agit, ac postea bene viuit, securus ex hac vita discedit: qui vero in fine vitæ se reconciliat, & pœnitentiam agit, si hinc discedit securus, ego non sum securus: nec ideo dico, quod damnabitur, sed nec dico, quod saluabitur, non scio, non præsumo, non promitto.

XII. Deniq; omnium bonorũ & priuilegiorum, quibus (vt scribit S. Bernardus) fruuntur illi, qui relicto mundo in religionem aliquam se abdiderunt, modo quodã suo participes sunt

50 DE SACRAMENTO

etiam ij, qui in sæculo manētes, Sacra-
menta sancta frequentant, & vitam
spiritualem agunt. Nam homo, etiam
in hoc statu viuit purius, cadit rarius,
resurgit velocius, ambulat cautius, &
sæpè à Deo consolatus, quiescit secu-
rius, purgatur celerius, moritur confi-
dentiùs, & remuneratur copiosius.

ITAQVE ad consolationem piorum
& deuotorum, qui vitam agere desi-
derant immaculatam, hunc breuem
tractatulum confeci, quasi Speculum
Spirituale, quo sæpius inspecto, possint
facilius animaduertere suos defectus
etiam minimos, & deinde eos per Cõ-
fessionem tollere & emendare. Nam
homines spirituales, qui dant operam
vitæ puritati, & ad Christianam per-
fectionem aspirant, debent omni dili-
gentia cauere non solum peccata mor-
talia, à quibus per gratiam Dei solent
abstinere, verum etiam venialia. De-
bent quoque esse solliciti in reprimen-
dis animi passionibus, reformandis af-
fectibus, & denique remouendis, quo-
ad fieri potest, omnibus imperfectio-
nibus.

QVI ergo solent frequenter confite-
ri, in quatuor rebus sigillatim debent
diligentiam adhibere. Primo in Exa-

mine

POENITENTIAE. 51
mine conscientiaē suæ. Secundo in Do-
lore peccatorum. Tertia in ipsa Con-
fessione. Et quarto in Proposito & me-
dijs suæ emendationis.

DE EXAMINE CON-
scientia.

QVANTVM ad Primum, hoc est,
ad Examen Conscientiaē attinet.
Magnopere confert ad profectum Spi-
ritualem, si quis quotidie, antequam
cubitum eat, se parum colligat, & pri-
mo gratias agat Deo pro beneficijs ac-
ceptis, maximo eo die: tum oret, & gra-
tiam & lumen impertiat suos defectus
& peccata cognoscendi; deinde se ex-
aminet discurrendo per totius diei a-
ctiōnes, an cogitatiōe, verbo, vel opere
Deum offenderit aut proximum. Et si
in aliqua re se deprehendit culpabilē,
cum dolore propositum in animo cō-
cipiat emendandi se, confitendi, & cū
diuina Maiestate in gratiam redeundi.
Præterea quando Confessio facienda
est, tempus aliquod in examinanda
conscientia ponendum est, secundum
quod plures paucioresūe dies à prox-
ima confessione intercesserunt, Itaque
maiore cum diligentia percurrat Exa-
men hic subiectum, colligendo omnia